

Warszawa, dnia 22 lutego 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 1152/21

**1.**

**2. WYROK**

**2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

**3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:**

Przewodniczący: SSR (del.) Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy Marta Herc

**4. przy udziale prokuratora Marzeny Starzyńskiej**

**5. i oskarżycielki posiłkowej M. K.**

po rozpoznaniu dnia 22 lutego 2022 r.

**6. sprawy A. N., córki P. i S. z domu G., ur. (...) w L.**

**7. oskarżonej o przestępstwo z art. 278 § 1 kk, art. 279 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 286 § 1 kk**

**8. na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonej oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych M. K. i K. K. (1)**

**9. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie**

**10. z dnia 22 czerwca 2021 r. sygn. akt III K 181/20**

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych M. K. i K. K. (1) kwotę 2.016 (dwa tysiące szesnaście) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru przed sądem I instancji;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych D. G., M. K. i K. K. (1) kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocników z wyboru przed sądem II instancji;

IV. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie na rzecz adw. E. Z. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonej z urzędu w postępowaniu przed sądem II instancji;

V. zwalnia oskarżoną oraz oskarżycieli posiłkowych M. K. i K. K. (1) od kosztów sądowych przed sądem II instancji, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

**UZASADNIENIE**

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1152/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. <b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>			
1.1. <b>Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 22 czerwca 2021 r. w sprawie o sygn. akt III K 181/20.			
1.2. <b>Podmiot wnoszący apelację</b>			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>			
<b>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.1.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. <b>Wnioski</b></p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
<b>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b>				
<b>1.5. Ustalenie faktów</b>				
<b>1.1.3. Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	A. N.	Sytuacja materialna Dotychczasowa karalność	Informacja z e - (...) Karta karna	k.1037 k.1038-1041
<b>1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
<b>1.6. Ocena dowodów</b>				
<b>1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.	Informacja z e - (...) Karta karna	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty, nie były kwestionowane i nie budziły też wątpliwości Sądu.	
<b>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<b>Obrońca oskarżonej zarzucił:</b>  <b>I. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżanej w pkt.</b>	# zasadny  # częściowo zasadny  # niezasadny	

***I zaskarżonego  
wyroku:***

***1. mającą wpływ  
na treść  
orzeczenia  
obrazę przepisów  
postępowania:***

***a) art. 7 k.p.k.***

poprzez dokonanie  
dowolnej, a nie  
swobodnej oceny  
zeznań świadka  
B. M. poprzez  
bezpodstawne  
uznanie ich za  
wiarygodne w  
zakresie okoliczność  
popelnienia  
zarzucanego  
oskarżonej czynu,  
podczas gdy zakresie  
okoliczność  
popelnienia  
zarzucanego  
oskarżonej czynu,  
podczas gdy  
zeznania świadka  
nie zostały w żaden  
sposób  
potwierdzone w  
pozostałym  
materiale  
dowodowym, a także  
– i przede wszystkim  
– pochodzą od osoby  
skonfliktowanej z  
oskarżoną, a zatem  
zeznania tegoż  
świadka nie  
stanowią  
wiarygodnego  
materiału  
dowodowego, na  
podstawie którego  
można czynić  
ustalenia faktyczne;

**b) art. 7 k.p.k.**

poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka C. K. poprzez bezpodstawne uznanie, że faktem jest, iż świadek ustalił miejsce przechowywania monety za pośrednictwem S. S. (2) i potwierdził go zrobionym zdjęciem, na którym pokrzywdzeni rozpoznali swoją własność, podczas gdy nie zostało ustalone ani potwierdzone, kiedy to powyższe zdjęcie zostało wykonane i czy faktycznie zostało wykonane po zaborze tejże monety;

**c) art. 410**

**k.p.k.** polegające na pominięciu w toku dokonywania analizy i oceny całokształtu okoliczności sprawy i zgromadzonych dowodów, w szczególności odnoszących się do ustalenia, że oskarżona była u M. i K. K. (1) zatrudniona jako pomoc domowa, która to okoliczność uniemożliwia przyjęcie, że oskarżona dokonała



zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci kluczy do domu, podczas gdy faktycznie A. N. nie dokonała ich kradzieży, pracowała u pokrzywdzonych, zatem klucze do domu miała dostępne celem wykonywania obowiązków pracy pomocy domowej;

**2. powyższe uchybienia w konsekwencji doprowadziły do mającego wpływ na treść zaskarżonego wyroku błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku:**

a) poprzez przyjęcie, iż oskarżona dokonała zaboru złotej monety okolicznościowej, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżona nie dokonała zaboru w celu przywłaszczenia złotej monety okolicznościowej z okazji 100-lecia odzyskania niepodległości;

**II. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej w pkt. III zaskarżonego wyroku:**

**1. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa postępowania:**

**a) art. 7 k.p.k.**  
(poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka B. M. poprzez bezpodstawne uznanie ich za wiarygodne w zakresie okoliczności popełnienia czynu zarzucanego oskarżonej, podczas gdy informacje te nie zostały w żaden sposób potwierdzone w pozostałym materiale dowodowym, a także – pochodzą od osoby skonfliktowanej z oskarżoną, a nadto jego zeznania są niejasne, niespójne i niewiarygodne, albowiem świadek miał widzieć bliżej nieokreśloną „wizę amerykańską”, nie podając szczegółów, gdzie i na jakim dokumencie, podczas gdy oskarżona od

początku postępowania wyjaśnia, iż nie ma pojęcia na temat zaginięcia paszportu i brak jest podstaw, by uznać jej wyjaśnienia za niewiarygodne, tym bardziej gdy oskarżona przyznała się w części do popełnienia zarzucanych jej czynów, składała szczegółowe wyjaśnienia, a nadto jej działania przyczyniły się do odnalezienia jednego z zegarków, zaś z zeznań pokrzywdzonych nie można wnioskować, jakoby paszport rzeczywiście został zabrany przez oskarżoną;

**b) art. 7 k.p.k.** poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka C. K. poprzez bezpodstawne uznanie ich za wiarygodne w zakresie okoliczności czynu, że ustalił za pośrednictwem S. S. (2) prawdopodobne miejsce przechowywania paszportu, podczas gdy powyższe nie zostało potwierdzone żadnym innym

dowodem w  
niniejszej sprawie;

**2. powyższe  
uchylenia w  
konsekwencji  
doprowadziły do  
mającego wpływ  
na treść  
zaskarżonego  
wyroku błędu  
w ustaleniach  
faktycznych  
przyjętych za  
podstawę tego  
wyroku:**

a) poprzez przyjęcie,  
iż oskarżona  
dokonała kradzieży  
z domu  
pokrzywdzonych  
paszportu o nr  
(...) wystawionego  
na nazwisko E. K.,  
podczas gdy brak  
w niniejszej sprawie  
jakichkolwiek  
dowodów  
potwierdzających  
przedstawioną przez  
B. M., całkowicie  
niewiarygodną,  
wręcz absurdalną  
wersję wydarzeń,  
w której –  
mimo, iż miał on  
się nie przyglądać  
ukradzionym  
przedmiotom – był  
w stanie je dokładnie  
opisać np. wizę  
amerykańską.

**Ponadto w części  
co do wymiaru  
kar  
jednostkowych  
pozbawienia  
wolności oraz**

**kary łącznej  
pozbawienia  
wolności:**

**1. mający wpływ  
na treść  
zaskarżonego  
wyroku błąd  
w ustaleniach  
faktycznych  
przyjętych za  
podstawę tego  
wyroku:**

a) poprzez przyjęcie,  
co do czynu  
przypisanego  
oskarżonej w pkt.  
IV wyroku, że  
oskarżona działała w  
sposób  
przygotowany,  
przemyślany, z  
premedytacją,  
podczas gdy z  
zebranego w sprawie  
materiału  
dowodowego, a  
w szczególności  
wyjaśnień złożonych  
przez oskarżoną  
wynika, że nie  
działała ona w  
taki sposób, nadto  
zaś bała się ona  
B. M. i wyłącznie  
na jego żądanie  
dokonała zaboru w  
celu przywłaszczenia  
zegarków  
należących do  
pokrzywdzonych

**2. czego  
konsekwencją  
jest rażąca  
niewspółmierność  
kar  
jednostkowych  
pozbawienia**

**wolności  
orzeczonych  
wobec  
oskarżonej, jak  
również  
rażąca  
niewspółmierność  
wymierzonej  
oskarżonej kary  
łącznej  
pozbawienia  
wolności w  
wymiarze 3 lat  
pozbawienia  
wolności,** pomimo  
że uwzględniając  
zasady wymiaru  
kary, jak również  
okoliczności sprawy,  
właściwości i  
warunki osobiste  
oskarżonej, a także  
jej postawę po  
dokonaniu  
przypisywanych jej  
przestępstw, jak i  
w toku całego  
postępowania  
sądowego, w tym  
w szczególności  
okoliczności, że  
oskarżona przyznała  
się do części  
zarzucanych jej  
czynów, szczegółowo  
opisując przebieg  
zdarzeń, o których  
miała wiedzę,  
wykazała skruchę,  
na rozprawie  
głównej z dnia 8  
czerwca 2020 r.,  
str. 3 oskarżona  
wyjaśniła cyt. „(...)”  
chciałabym już  
spłacać długi”, „chcę  
mieć tę sprawę  
za sobą”, „(...)” po  
prostu byłam w  
złym towarzystwie i

	<p>ponoszę za to karę”, co czyniło zasadnym łagodniejsze potraktowanie osoby oskarżonej i orzeczenie wobec niej kar jednostkowych pozbawienia wolności w niższym wymiarze, zaś co do kary łącznej pozbawienia wolności zastosowania zasady pełnej absorbcji.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ilość, rodzaj i wzajemnie powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p> <p>Nie ulega wątpliwości, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia</p>				

może stanowić tylko całościowy obraz okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy



środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, „prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do

istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo”.

Do kwestii mającej znaczenie w niniejszej sprawie odniósł się też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 82/20, stwierdzając „art. 410 kpk statuuje obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie. Nie oznacza to natomiast, że orzekając sąd ma brać za podstawę orzeczenia okoliczności wzajemnie sobie przeczące. Sąd jest bowiem uprawniony do orzeczenia na podstawie jednych dowodów i pominięcia innych jeżeli ich treść jest rozbieżna. W

takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom, co jednak nie oznacza naruszenia art. 410 kpk. Jeżeli natomiast w dokonanej przez sąd ocenie dowodów występują błędy należy oceniać je przez pryzmat naruszenia art. 7 kpk a nie art. 410 kpk”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że „na uzasadnienie błędów ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo,

że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy”.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej Sąd meriti nie dopuścił się żadnych uchybień, dokonując prawidłowej, a więc zgodnej z regułami art. 7 kpk, oceny materiału dowodowego, czego konsekwencją były prawidłowe ustalenia faktyczne. Stwierdzając winę oskarżonej oparto się na licznych dowodach, słusznie uznając że jej sprawstwo nie budzi żadnych wątpliwości. Niezgodne z prawdą jest zatem twierdzenie, że nie wzięto pod uwagę wszystkich okoliczności, nawet tych dla niej korzystnych. W rzeczywistości zostały one

uwzględnione,  
jednak nie  
podważyły tego,  
co bezsprzecznie  
wynikało ze  
zgromadzonego  
materiału  
dowodowego. Sąd  
Rejonowy nie  
dopuscił się żadnych  
uchybień, najpierw  
w sposób  
prawidłowy  
gromadząc materiał  
dowodowy, później  
prawidłowo go  
oceniając, a na  
koniec dokonując  
prawidłowych  
ustaleń faktycznych.  
Powyższe  
doprowadziło do  
słusznego  
stwierdzenia winy  
oskarżonej i  
wymierzenia jej  
adekwatnych kar,  
jak również wydania  
rozstrzygnięć co do  
pozostałych kwestii.

Odnośnie kradzieży  
kluczy do domu,  
to jak zeznała  
pokrzywdzona M. K.  
„W dniu dzisiejszym  
poprosiłam A. że  
jeśli będzie gdzieś  
wychodziła ma nie  
zabierać kluczy do  
domu, oraz  
zabroniłam jej  
zabierać  
samochodu” (k.4).  
Zatem nawet jeśli  
wcześniej oskarżona  
znajdowała się ich  
w posiadaniu i  
mogła się nimi  
posługiwać, co jest

logiczne z uwagi na wykonywanie przez nią obowiązków pomocy domowej, to w dniu zdarzenia wiedziała, że pokrzywdzeni nie wyrażają na to zgody. Tymczasem po jej zniknięciu pokrzywdzona M. K. stwierdziła brak szeregu przedmiotów, w tym między innymi kluczy do domu. Zdaniem Sądu Okręgowego nieprawdopodobnym jest, żeby w tych okolicznościach ich los był odmienny od losu pozostałych utraconych przedmiotów. Ponadto oskarżona przyznała, że zabrała klucze do domu, ale nie potrafiła powiedzieć, co się z nimi stało. Zarówno w domu, jak i w porzuconym samochodzie, który również zabrała - tyle, że w celu krótkotrwałego użycia - ich nie było. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej, klucze nie zostały jej wówczas udostępnione. Wręcz przeciwnie, w tym konkretnym momencie miała zakaz ich używania. Dlatego Sąd meriti zasadnie przypisał

jej kradzież także tego przedmiotu.

Odnośnie kradzieży monety, to jak wskazał świadek B. M. oskarżona znajdowała się w posiadaniu tego przedmiotu. Było to bezpośrednio po tym jak opuściła dom pokrzywdzonych i udała się wraz z nim i jeszcze jednym nieustalonym mężczyzną w swoje rodzinne strony. Uczyniła to samochodem, który wówczas kupiła, najprawdopodobniej za pieniądze pochodzące ze sprzedaży jednego z zegarków. Co istotne, świadek widział też inne skradzione rzeczy, w tym również zegarek marki O. i paszport. Zapamiętał je i opisał, bo były charakterystyczne. Odnośnie monety wskazał „Dodam, że widziałem jak ona posiadała złotą monetę okolicznościową z wizerunkiem Piłsudskiego z limitowanej serii 1918. Nawet sprawdzałem w internecie, że jest warta 1000 zł” (k.216). Obrońca oskarżonej podniósł, że nie przyglądał się

tym przedmiotom, a co za tym idzie nie mógłby ich opisać. Wprawdzie faktycznie świadek B. M. użył określenia „Dokładnie nie oglądałem tych rzeczy” (k.216), jednak nie sposób było doszukać się tu sprzeczności. Wytłumaczył to zresztą sam świadek B. M., zeznając w postępowaniu sądowym „Ja nie zwracałem uwagi na te rzeczy, ale je widziałem. Tych rzeczy co miała oskarżona było dużo więcej ja dostrzegam różne szczegóły i to zapamiętałem”. (k.986). Sąd Rejonowy słusznie uznał zatem, że brak było podstaw, żeby mu nie wierzyć. Nawet jeśli brał udział w tym procederze, na co jednak brak wystarczających dowodów. Tak jak na to, że był skonfliktowany z oskarżoną, pomawiając ją o coś, czego nie zrobiła. Ponadto brak tej momenty stwierdzono akurat po tym zdarzeniu, weryfikując uzyskane informacje w tym zakresie. Wprawdzie oskarżona



twierdziła, że nie dokonała jej kradzieży, jednak nie potrafiła wyjaśnić tego, że świadek B. M. ją opisał. Chociaż Sąd meriti wskazał, że wykonano jej zdjęcia, jak jednak zeznał świadek C. K. „Miejsce przechowywania paszportu i momenty uzyskałem od pani S.” (k.597v) i „Zdjęcia podobnych przedmiotów dostałem od pana K.. Zdjęć ich paszportu ani monety nie widziałem” (k.598). Tym samym zarzuty obrońcy oskarżonej w tym zakresie były bezprzedmiotowe.

Oдноśnie kradzieży paszportu, to powyższe rozważania miały tu odpowiednie zastosowanie.

Świadek B. M. również widział ten dokument, w tym charakterystyczną wizę USA, co świadczy o co najmniej pobieżnym zapoznaniu się z tym dokumentem. Skoro oskarżona dokonała kradzieży szeregu przedmiotów, w tym monety, o której mowa była wyżej, to tym bardziej mogła zainteresować się paszportem, którego

brak również stwierdzono.

Zwłaszcza, że wraz z jej rzeczami znaleziono dwa dowody osobiste innych osób, jak również była karana za czyny z art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk, co potwierdza tego typu skłonności.

Co do wymierzonych oskarżonej kar, to na wstępie wskazać należy, że rażąca niewspółmierność kary sprowadza się do znacznej dysproporcji pomiędzy wymierzoną karą, środkiem karnym lub nawiązką a taką represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Nie każda więc nietrafność wymiaru środka represji karnej uzasadnia zmianę orzeczenia. Zarzut rażącej niewspółmierności jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprowadzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących

sądowego ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, „rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary”.

Sąd Okręgowy podziela również

pogląd Sądu  
Apelacyjnego w  
Poznaniu zawarty  
w wyroku z dnia  
3 marca 2021  
r. w sprawie o  
sygn. akt II AKA  
211/20. Wskazano  
w nim, że „zarzut  
niewspółmierności  
kary, jako zarzut  
z kategorii ocen,  
można zasadnie  
podnosić, gdy kara  
jakkolwiek mieści  
się w granicach  
ustawowego  
zagrożenia, nie  
uwzględnia w  
sposób właściwy  
zarówno  
okoliczności  
popelnienia  
przestępstwa, jak i  
osobowości sprawcy,  
innymi słowy -  
gdy w społecznym  
odczuciu jest karą  
niesprawiedliwą.  
Niewspółmierność  
więc zachodzi  
wówczas, gdy suma  
zastosowanych kar  
i innych środków,  
wymierzona za  
przypisane  
przestępstwa, nie  
odzwierciedla  
należyte stopnia  
szkodliwości  
społecznej czynu  
i nie uwzględnia  
w wystarczającej  
mierze celów kary.  
Trzeba pamiętać,  
że zgodnie z art.  
438 pkt 4 kpk  
ta niewspółmierność  
kary musi być  
„rażąca”. Chodzi tu

więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować”.

Tym samym dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary, a więc istnienia wyraźnej dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy.

Mając powyższe na uwadze, orzeczonych wobec oskarżonej kary jednostkowych 2 lat, 10 miesięcy, 3 miesięcy i 1 roku pozbawienia wolności, jak również kary łącznej

3 lat pozbawienia wolności nie sposób było uznać za niewspółmierne, a tym bardziej rażąco. Oskarżona jest osobą wielokrotnie i regularnie karaną, w tym przede wszystkim za przestępstwa przeciwko mieniu. Można powiedzieć, że od dawna prowadzi przestępczy tryb życia. Sposób i okoliczności działania, w tym dokonanie kradzieży zaledwie po kilku dniach od przybycia do pokrzywdzonych, wskazuje że było to z góry zaplanowane. Ponadto wartość przedmiotów przestępstw kradzieży, zaboru w celu krótkotrwałego użycia i oszustwa była bardzo duża. Tyczy się to w szczególności zegarków. Stopień winy i społecznej szkodliwości był więc bardzo wysoki. Twierdzenia oskarżonej, że została do tego zmuszona przez świadka B. M., którego się obawiała nie zostały potwierdzone żadnym dowodem, a w/w temu kategorycznie zaprzeczył. Z tych

<p>względów Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że oskarżona po raz kolejny musi być odseparowana od społeczeństwa, działając na jego szkodę. Orzeczone kary są ze wszech miar zasłużone i sprawiedliwe, w każdym przypadku będąc zbliżone bądź równe dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Z kolei kara łączna, przy możliwym wymiarze od 2 lat do 4 lat i 1 miesiąca, została słusznie wymierzona przy zastosowaniu zasady asperacji. Wątpliwości nie budziły także pozostałe rozstrzygnięcia., w tym w szczególności obowiązek naprawienia szkód.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p><b>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego czynu:</b></p> <p>1. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej w pkt. I wyroku w zakresie dotyczącym zaboru monety</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>okolicznościowej, jak i kluczy do domu;</p> <p>2. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej w pkt. III wyroku.</p> <p><b>Ponadto zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonych kar jednostkowych kary łącznej pozbawienia wolności i orzeczenie niższych kar jednostkowych, a także w zakresie kary łącznej - zastosowanie zasady pełnej absorbencji.</b></p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na bezzasadność zarzutów bezzasadne były też związane z nimi wnioski.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p><b>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzucił:</b></p>	<p># zasadny  # częściowo zasadny  # niezasadny</p>	



**1. błąd w  
ustaleniach  
faktycznych  
przyjętych za  
podstawę  
wyroku**

przejawiających się  
w uznaniu, iż  
oskarżona  
doprowadzając  
pokrzywdzonych do  
stanu bezbronności,  
rzez co nie  
mieli możliwości  
przeciwdziałania  
czynnościom  
podejmowanym  
przez sprawcę w  
celu zaboru ich  
mienia dokonała  
jedynie kradzieży  
w rozumieniu art.  
278 § 1 kk,  
co w konsekwencji  
skutkowało  
nieuwzględnieniem  
art. 279 § 1 kk i  
art. 280 § 1 kk w  
kwalifikacji prawnej  
przypisanych  
oskarżonej  
zachowań, podczas  
gdy ujawnione na  
rozprawie dowody  
i ustalone na  
ich podstawie fakty  
upoważniają do  
wniosku, że  
oskarżona  
pokonując fizyczne  
przeszkody  
utrudniając dostęp  
do wnętrza budynku  
w wyniku fałszywego  
podania się za  
gospozię, świadomie  
i celowo  
doprowadziła  
pokrzywdzonych do

stanu bezbronności  
celem dokonania na  
ich szkodę zaboru  
mienia w celu  
przywłaszczenia;

**2. Obrazę  
przepisów prawa  
materialnego, tj:**

**a) art. 278 §  
1 kk** poprzez jego  
błędną wykładnię  
polegającą na  
przyjęciu, iż  
zachowanie  
oskarżonej  
wyczerpuje  
znamiona tego  
przepisu, podczas  
gdy może ono  
wyczerpywać  
znamiona z art. 279  
par. 1 kk, bądź art.  
280 § 1 kk;

**b) art. 279 §  
1 kk** poprzez jego  
niezastosowanie w  
okolicznościach  
ustalonego stanu  
faktycznego i w  
rezultacie  
przypisanie  
oskarżonej  
odpowiedzialności z  
art. 278 § 1  
kk, podczas gdy  
oskarżona dopuściła  
się czynu  
zabronionego tj.  
kradzieży z  
włamaniem  
określonej w  
naruszonym  
przepisie;

ewentualnie w  
przypadku uznania  
przez tutejszy Sąd,  
że oskarżona

	<p>doprowadziła pokrzywdzonych do stanu bezbronności, przez co nie mieli możliwości przeciwdziałania czynnościom podejmowanym przez sprawcę, czyn wypełnia znamiona czynu zabronionego art. 280 § 1 kk</p> <p><b>c) art. 280 § 1 kk</b> poprzez jego niezastosowanie w okolicznościach ustalonego stanu faktycznego i w rezultacie przypisanie oskarżonej odpowiedzialności z art. 278 § 1 kk, podczas gdy oskarżona doprowadziła pokrzywdzonych do stanu bezbronności przez co nie mieli możliwości przeciwdziałania czynnościom podejmowanym przez sprawcę, czym dopuściła się czynu zabronionego z art. 280 § 1 kk.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przedstawione wyżej rozważania dotyczące oceny zgromadzonego</p>				

materiału dowodowego i ustaleń faktycznych miały tu odpowiednie zastosowanie. W konsekwencji Sąd Rejonowy prawidłowo zakwalifikował czyn przypisany oskarżonej w punkcie I jako kradzież. Brak jakichkolwiek, zarówno faktycznych, jak i prawnych podstaw, żeby uznać go za przestępstwo kradzieży z włamaniem, a tym bardziej rozboju.

Oskarżona przebywała w domu pokrzywdzonych, bo ją tam zaprosili w celu odpłatnego wykonywania obowiązków pomocy domowej, mogąc swobodnie się po nim poruszać. To, że oskarżona podjęła się pracy u nich, mając nieczyste intencje, nie oznacza że w ten sposób pokonała fizyczne przeszkody. W rzeczywistości dom i wszelkie znajdujące się w nim pomieszczenia, w tym te, w których znajdowały się skradzione przedmioty, były dla niej otwarte. Wolą

pokrzywdzonych nie było zabezpieczanie ich przed oskarżoną w żaden sposób.

Powyższe potwierdził pokrzywdzony K. K. (1), stwierdzając „Wszystkie zegarki leżały na konsoli w sypialni nie były w jakiś szczególny sposób zabezpieczone” (k.192v).

Korespondowało to z wyjaśnieniami oskarżonej, która wskazała, że „Wiedziałam gdzie znajdują się zegarki, bo sprzątałam i zauważyłam je” (k.595). Wprawdzie w dniu zdarzenia nie mieli już do niej takiego zaufania jak wcześniej i starali się ją kontrolować, zabraniając jej zabierać klucze do domu i samochodu, jednak nie przełożyło się to ochronę cennych dla nich przedmiotów znajdujących się w budynku. Jak zeznała

pokrzywdzona M. K. „Nie schowaliśmy kluczyków, były one dostępne tak jak wcześniej w koszyku, bo mieliśmy dla niej resztki zaufania” (k.595v).

Jak słusznie wskazano w uzasadnieniu

uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r. w sprawie o sygn. akt VI KZP 74/71 „Z prawnego punktu widzenia o istocie włamania decyduje zatem nie forma jego realizacji, lecz fakt, że sprawca otwiera zamknięcie bez żadnych do tego uprawnień czy upoważnienia, a więc wbrew woli osoby dysponującej, przy czym działa w celu dokonania kradzieży. Obojętny jest natomiast techniczny sposób otwarcia, użycie jakiegokolwiek narzędzia i jego rodzaj, a także nakład potrzebnej siły fizycznej, nie musi również dojść do uszkodzenia lub zniszczenia usuwanej przeszkody. Sprawca może więc posłużyć się nie tylko kluczem podrobionym lub dopasowanym, ale nawet skorzystać z klucza właściwego (oryginalnego), jeżeli czyni to wbrew woli osoby uprawnionej oraz ze z góry powziętym zamiarem zaboru mienia”. Jak już wyżej wskazano, oskarżona przebywała w domu za wiedzą i zgodą

pokrzywdzonych.  
Klucze do domu, do których miała dostęp były kluczami do drzwi zewnętrznych, a nie poszczególnych pomieszczeń, w których znajdowały się skradzione przedmioty, a które były de facto na wyciągnięcie ręki. Ponadto dopiero w dniu zdarzenia oskarżona miała zakaz, ale nie korzystania z kluczy, tylko ich zabierania, mogąc bez żadnych przeszkód poruszać się po domu, w tym wchodzić do wszystkich pomieszczeń i dotykać wszystkich rzeczy.

Oskarżona nie doprowadziła też pokrzywdzonych do stanu bezbronności, co sprowadza się do takiego oddziaływania na pokrzywdzonego, że ten nie ma możliwości przeciwstawienia się kradzieży. Taką sytuacją będzie związanie, zamknięcie w pomieszczeniu czy użycie paralizatora. Jak słusznie stwierdził Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie o sygn.

akt II AKa 18/09 „Doprowadzenie pokrzywdzonych do stanu bezbronności w rozumieniu art. 280 § 1 KK, to takie zachowania sprawców, które nie polegają na użyciu przemocy lub groźby natychmiastowego jej użycia wobec pokrzywdzonego, a jednocześnie skutkują pozbawieniem ich możliwości podjęcia obrony przeciwko zaborowi rzeczy. Nie chodzi w tej sytuacji o skutek w postaci braku chęci stawiania oporu, lecz o brak możliwości stawiania go”. Sąd Okręgowy podziela też pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 1975 r. w sprawie o sygn. akt II KR 285/74, w którym stwierdzono, że „Przez stan bezbronności rozumieć należy nie sam brak chęci stawiania oporu, lecz tylko taką sytuację, w której ofiara nie ma wręcz fizycznej możliwości stawiania oporu wskutek braku sił (np. obezwładnienie ofiary przez zastosowanie środków farmakologicznych,



chemicznych lub  
tp.) lub braku  
swobody ruchów  
(np. związanie)”.  
Cytowane przez  
pełnomocnika  
oskarżycielki  
posiłkowej  
orzeczenia dotyczyły  
odmiennych stanów  
faktycznych. Idąc  
tokiem jego  
rozumowania, za  
kradzież z  
włamaniem czy  
rozbój należałoby  
również uznać  
sytuację, w której  
ktoś - udając, że  
ma zamiar coś  
kupić, a więc będąc  
błędnie uważany za  
klienta - wchodzi  
do sklepu, dokonuje  
zaboru znajdujących  
się w nim produktów  
i wychodzi bez  
uiszczenia  
należności. Z taką  
interpretacją,  
powodującą istotne  
skutki, chociażby w  
postaci kary, nie  
sposób się zgodzić.  
Gdyby bowiem nie  
celowe stworzenie  
określonej,  
dogodnej sytuacji,  
to dokonanie wielu  
przestępstw, w tym  
kradzieży, byłoby de  
facto niemożliwe.  
Prawdą jest, że  
poglądy doktryny i  
orzecznictwa  
powinny ewoluować,  
dostosowując się do  
specyfiki  
przestępstw, jednak

nie w tak radykalny i podważający ugruntowaną wykładnię sposób.			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez uznanie A. N. za winną czynów w postaci zarzuconej mu w akcie oskarżenia i wymierzenie za czyn z art. 280 § 1 kk. w zw. z art. 279 § 1 kk, ewentualnie za czyn art. 279 par. 1 kk w zw. z art. 280 kk kary 3 lat pozbawienia wolności, jak również w pkt V poprzez wymierzenie kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, ewentualnie chylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na bezzasadność zarzutów bezzasadne były też			

związane z nimi wnioski.		
4. <b>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. <b>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b>		
1.7. <b>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 22 czerwca 2021 r. w sprawie o sygn. akt III K 181/20.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Z opisanych wyżej względów		

zaskarżony wyrok był prawidłowy.			
<b>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
<b>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
<b>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. <b>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>			
1.10. <b>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
<b>6. Koszty Procesu</b>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II-III IV V	Biorąc pod uwagę, że w postępowaniu przed sądem I instancji oskarżycieli posiłkowych M. K. i K. K.		

(1) reprezentował pełnomocnik z wyboru, stawiając się na każdym terminie rozprawy, należało na jego wniosek zasądzić od oskarżonej na rzecz każdego z nich kwotę 2.016 złotych tytułem zwrotu wydatków w tym zakresie. To samo tyczyło się postępowania przed sądem II instancji. Wskutek tego zasądzono od oskarżonej zarówno na rzecz każdego z nich, jak i na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. G., który również korzystał z pomocy pełnomocnika z wyboru, kwotę 840 złotych. Wysokość tych należności wynika z rozporządzenia w tym zakresie.

Obrońca z urzędu reprezentował oskarżoną w postępowaniu przez sądem II instancji. Dlatego należało mu przyznać wnioskowane wynagrodzenie w kwocie 516,60 złotych, w tym podatek od towarów i usług. Także w tym przypadku znajdowało to oparcie w

	<p>rozporządzeniu w tym przedmiocie.</p> <p>Oskarżona jest pozbawiona wolności i nie uzyskuje dochodów. Dlatego obciążanie jej kosztami sądowymi w postępowaniu przez sądem II instancji było zbędne. Wobec tego zwolniono ją od nich, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Identycznie orzeczenie wydano wobec oskarżycieli posiłkowych M. K. i K. K. (1), mając na uwadze okoliczności zdarzenia i kierując się zasadami słuszności.</p>	
<b>7. PODPIS</b>		

<b>0.1.1.3 Granice zaskarżenia</b>		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara	

<b>0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		



#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>0.1.1.4. Wnioski</b>		
#	Uchylenie	# zmiana

<b>0.1.1.3 Granice zaskarżenia</b>	
Wpisać kolejny numer załącznika 2	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kwalifikacja prawna i kara
<b>0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</b>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<b>0.1.1.4. Wnioski</b>			
#	Uchylenie	#	zmiana